

TIENDE KAPITEL

Tilbage til Sighisoara

Rullebåndet drejede langsomt rundt, med store, tykke kufferter på. Det forsvandt ind gennem et hul i væggen og når det kom ud igen, var der nye kufferter på de tomme pladser. Folk masede omkring, ledte efter deres kufferter eller slæbte dem væk fra stedet.

Aleera stod alene midt i mylderet og spejdede efter sin kuffert. Den var ingen steder at se eller også var den lige kørt forbi hende. Hendes øjne truede med at falde sammen og de var helt klistrede af søvn. Ifølge hendes krops ur, var klokken kun lidt over fem om morgenen, mens det store ur på væggen, sagde at den var fem om eftermiddagen. Hun hadede tidsforskellen mellem Angelshill og Rumænien. Den var alt for stor, hele tolv timer. Hun havde brug for noget søvn. Hun havde sovet i flyveren, men ikke særlig meget. Nathaniel havde til gengæld fået en god nat, hans hoved havde ikke rykket sig en tomme fra hendes skulder, og Brendan havde snorket i sædet ved siden af Nathaniel. Aleera havde prist sig lykkelig over, at hun havde fået et sæde ved vinduet og kun kunne se skyer og stjerner under hele turen.

En kraftig bygget mand, kom til at støde ind i hende, da han skyndte sig hen for at få sin kuffert. På tilbagevejen, med kufferten trillende efter sig, stoppede han ved hende.

”Undskyld, sønnike,” sagde han på dårligt engelsk og gik videre. Aleera kiggede efter ham med hårde øjne. Han havde kaldt hende en dreng.

”Nå, Al, det lader til at din forklædning passer,” sagde Nathaniel, da han stillede sig ved siden af hende. Aleera sendte ham et lige så hårdt blik, så Nathaniel brød ud i et stort smil.

Behøvede han at minde hende om det? Hun hadede familiens foranstaltninger for, at hun ikke blev afsløret som en kvindelig Oradea. Det krævede at hun skulle klæde sig ud som en dreng. Hendes bryster var snøret ind med et specielt korset, hun bar løst tøj for at skjule sine former og bar en hæsleg paryk, med sorte ureglerlige totter hår, der ikke vidste hvilken vej de skulle vende. Hun bar som sædvanlig ikke noget makeup, og sænkede blikket konstant, så folk ikke lagde så meget mærke til hende eller eftergranskede hendes ansigt, og så de feminine træk.

”Skal du absolut komme og håne mig med det?”

”Du ser så yndig ud som dreng, Al,” Nathaniels mund formede hånende hendes drengenavn.

”Det hele ville være meget nemmere, hvis jeg var født dreng,” sukkede Aleera og ignorerede hans drillerier. Hun var for træt til det.

”Sådan noget skal du ikke sige. Så har jeg jo ikke nogen lillesøster. Det er der jo ikke mange i familien, som kan prale med det.”

”Jamen, så kunne det være meget bedre, hvis jeg fik lov til at gå klædt som en pige, i stedet for at ligne en feminin dreng.”

”Aleera,” Nathaniel dristede sig til at sige hendes navn blandt alle menneskene, ”du ved jo godt grunden til alt det her.”

”Ja, det gør jeg.”

Skulle hun alene til Sighisoara, kunne hun sagtens komme som en pige, for så ville hun ligne en pige der var forlovet med en Oradea, og de vampyrer der nu ville holde udvig med slottet, ville ikke se noget mistænksomt i det. Ved juletid var

det noget andet. Slottet ville flokkes med medlemmer af familien og flere af Vlad Draculas folk, ville holde øje med slottet. Ingen kvinder som var gift ind i familien måtte deltage, så hun måtte klæde sig ud og opføre sig som en normal dreng, indtil hun kom ind på slottet og kunne smide tøjet og parykken. Skulle hun ud og lege med sine fætre i sneen, måtte det også være under forklædning.

Det var ikke bare på slottet hun måtte klæde sig ud. Så snart flyet landede i lufthavnen, blev hun altid gennet ind på handicaptoiletet og måtte klæde om der, under stort besvær. Parykken eller korsettet ville aldrig som hun ville.

”Der kommer kufferterne,” sagde Nathaniel og pegede over mod hullet i væggen, hvor rullebåndet kom ud af.

”Far, de kommer nu!” råbte Aleera og forsøgte at lave en drengestemme. Det lød som om hun havde tudser i halsen, men de andre hørte hende og kom over mod dem. Aleera og Nathaniel tog hurtigt kufferterne af båndet, og rakte dem til Brendan, Gabriel, dr. Oradea, Carlisle og Wyatt, der selv fordelte dem mellem sig, så alle fik deres. Aleeras var den sidste og hun skyldte at sig at følge efter de andre, der var på vej hen mod udgangen.

Morgenluften var kold og fugtig, som med det samme satte sig på huden og gjorde én kold. Dr. Oradea ledte dem over mod parkeringspladsen, hvor en minibus holdte og ventede på dem. De arbejdede hurtigt for at få kufferterne ind i et bagagerum og kom tænderklaprende ind i bussen. Dr. Oradea satte sig på forsædet ved chaufføren og gav sig til at snakke med ham.

Aleera satte sig på det bagerste sæde, Nathaniel slog sig ned ved siden af hende og overfor dem, på to sæder der vendte ryggen mod køreretning. Gabriel og Brendan satte sig på

sæderne lige bag chaufføren. Næppe var de begyndt at køre, før Wyatt begyndte på at snakke.

”En skam far ikke kan komme med i år, ikke sandt?”

”Du ved jo godt hvorfor han måtte blive hjemme,” sukkede Carlisle, og Aleera kunne sagtens forstå ham. Wyatt var altid irriterende, og de havde også snakket om det i flyet. ”Far blev hjemme for at hjælpe mor med at jage vampyrer, selvom der næppe er nogen som dukker op. Det er juletid. Folk er for en gangs skyld kloge nok til at blive hjemme i familiens skød og ellers gå rundt på gaderne sammen. De får nok ikke så mange problemer. Der sker sjældent angreb i julen.”

”De burde nu tage sig lidt flere friheder, vampyrerne mener jeg. De ved jo at vi er væk.”

”Som jeg sagde, Wyatt, så er folk ikke så meget udenfor.”

”Wyatt har nogen gange med at fatte ting, synes du ikke Nathaniel?” spurgte Aleera Nathaniel på rumænsk.

”Pas nu på med hvad du siger, Al,” svarede Nathaniel og kiggede ud af vinduet, hvor lygtepæle susede forbi.

”Jeg ved godt hvad det var, du sagde,” hvæsedes Wyatt på rumænsk. ”Jeg er jo også blevet oplært i det.”

”Men åbenbart ikke sund fornuft. Hvis Xiu kunne lære Carlisle det, hvorfor kunne hun det ikke ved dig? Nå jo, du er langsom i betrækket.”

Wyatt pustede sig op, da Gabriels stemme kom fra sædet foran dem.

”Gider I godt dæmpe jer lidt? Det er ikke alle der er så morgenfriske som jer, der er ivrige efter at øve rumænsk. Kan I ikke vente en time eller to? I får jo stor mulighed for at snakke det i Sighisoara. De andre gider jo ikke snakke engelsk for jeres skyld.”

”Det ved vi, Gabriel. Vi skal nok være stille,” sagde Nathaniel og så på Aleera og Wyatt for at de også gik med til det. De nikkede kort, kiggede et sekund ind i hinandens øjne og vendte så blikket væk. Aleera gav sig til at kigge ud af vinduet.

Hun måtte have sovet, for pludselig ruskede Nathaniel i hende. Hun lukkede besværget øjnene op.

Solen var ved at stå op ude i horisonten og dens stråler kunne skues over bjergtoppene. Minibussen kørte nedad en grusvej. Foran dem lå Sighisoara og skinnede i solens første stråler. De grå sten fik et gult skær og de sorte tegl fik lige så. Fra tårnene blafrede de blå vimpler i den hårde vin og sneen lyste op omkring slottet.

Vejen skiftede fra grus til brosten, så minibussen blev rystet som en rystekugle. De kørte ind af porthvælvingen og videre ind på gårdspladsen, hvor den parkerede ved siden af det forfrosne springvand. Aleera kunne ikke huske, om hun nogen sinde havde set det ikke-frosset. Hun havde aldrig været på sommerferie i Sighisoara.

Hendes brødre og fætre steg ud, undtagen Nathaniel. De grinede højt mens de tog deres ting fra bagagerummet og pjattede til hinanden. Da de var færdige og slæbte sig over mod dobbeltdøren af egetræ, hvoraf den ene stod åben, fik Aleera lov til at komme ud.

Solen var allerede ved at lysne himlen op, så der ikke var en chance for at der var vampyrer til stede, men som altid, blev sikkerhedsforanstaltningerne overholdt. Aleera og Nathaniel tog hver deres kuffert og begav sig over mod dobbeltdøren, hvor dr. Oradea stod og ventede på dem. De grinede og forsøgte at få det til at se ud som om Aleera var en dreng. Oppe

ved døren gennede deres far dem ind og lukkede døren efter dem.

De stod i den to etagers høje forhal, hvor to elegante trapper, svang sig op til anden sal. Den gammeldagsudseende lysekrone var tændt og de levende lys blafrede, da døren blev lukket. Der lød larm fra de øvrige etager, hvor hendes brødre og fætre allerede var på vej op af.

”Skynd jer op på jeres værelser,” sagde dr. Oradea og gik ud af en sidedør, der ledte hen til riddersalen.

Aleera fulgte med Nathaniel noget af vejen op mod deres værelse. Godt nok var det ikke deres rigtige værelser, men gæsteværelser som de skulle dele med andre i familien. Aleera fik som den eneste sit eget værelse. De skiltes på tredje sal, hvor Aleera skulle ovenpå til fjerde. Hun stødte ikke på mange familiemedlemmer, da hun gik hen af gangen. De fleste ville først komme i løbet af de næste par dage og resten sov endnu. Den var kun noget og otte om morgenen.

For enden af gangen, åbnede hun døren ind til sit sædvanlige gæsteværelse. Det havde ikke ændret sig en smule fra sidst hun var der. I hjørnet stod hendes himmelseng, med den hvide sengehimmel. Over ved mosaikvinduet, der når solen stod i syd, kastede farvede ruder på gulvet, stod et solidt skrivebord. Bag døren et skab, med indbygget spejl og på natbordet, stod et billede af hendes mor. Aleera smilede og lukkede døren efter sig. Hun gik også og samlede billedet op, tørrede det af for støv, kiggede på hendes mors kønne ansigt i flere minutter og stillede det på plads igen. Hvor hun dog samlede sin mor.

Aleera vendte sig væk fra billedet og hev sin paryk af. Hendes hår faldt hende ned om skuldrene og hun rystede det. Endelig var det frit. I en fart tog hun tøjet og korsettet af, smed

det i et hjørne og tog normalt tøj frem fra kufferten. Resten af tøjet smed hun i fuldstændig uorden ind i skabet og lagde de ting hun ellers havde taget med, på skrivebordet.

Hun havde netop sat sig for at kigge i en af de bøger om engle, hun havde købt dagen før, da en kom ind i hendes værelse.

”Aleera!” råbte Brendan og hev fat i hende. ”Kom! Vi skal have morgenmad, inden alle de andre vågner og skal have.”

Hun lod bogen være og fulgte efter Brendan, ned i kælderens hvor køkkenet lå.

Køkkenet havde altid været et mærkeligt sted. Gabriel den første kunne ikke slippe fortiden og hvis ikke alle dem der boede på slottet havde kæmpet imod ham, ville køkkenet stadig se ud som noget fra middelalderen, med en stor ovn af sten, hvor al maden blev lavet over levende ild og hvor vandet skulle hentes ved en brønd. I stedet lignede det et ganske normalt køkken, med den undtagelse at væggene var lavet af sten i alle størrelser og former, nogen steder stak de tilmed ud og gulvet var også sten af forskellig højde. Over ved et stort komfur stod en af Aleeras onkler og stegte pølser, der fik tænderne til at løbe i vand. Ved et stort, tungt bord i midten, sad Gabriel, Nathaniel, Wyatt og Carlisle allerede og spiste. Aleera og Brendan satte sig ved siden af dem og tog sig for af retterne.

De var alle godt i gang med maden, da der lød råbene stemmer og vilde fodtrin ned af vindeltrappen. Elijah kom til syne fra den, tæt forfulgt af sin identiske tvillingebror Joel. De havde begge det samme firkantede ansigt, bleggrønne øjne og sorte hår, og fordi de ikke havde gjort sig tid til at sætte det op, på hver deres måde, lignede de mere hinanden, end de havde gjort i mange år. De havde hver især deres egen stil og gjorde

alt for ikke at ligne hinanden. De hadede det klassiske syn på enæggede tvillinger.

”Aleera!” råbte de i munden på hinanden, og før Aleera kunne gøre noget, havde de hevet hende af stolen og omfavnet hende. Deres glæde var stor og Aleera kunne ikke bebrejde dem. I en måned havde de ikke set hende, fordi hun havde været i koma og bagefter nægtet at lade nogen, på nær af faren, se hende, mens hun lå på hospitalet.

Efter at have kastet hende frem og tilbage mellem sig, for hele tiden af opfavne hende, kunne Aleera trække vejret igen og i stedet lytte til deres uendelige talestrøm. De satte sig ved siden af Aleera ved bordet, og forlangte at få alt at vide om Aleera og Angelshill. Til gengæld fortalte de om de seneste par dage, hvor de ikke have lavet andet end at rende rundt i sneen og træne med de andre.

Flere familiemedlemmer begyndte at dukke op i køkkenet og satte sig til at spise morgenmad med dem. De kiggede hele tiden på Aleera, men hun kunne ikke unde dem det. Alle havde hørt om hendes sammenstød med Vlad Dracula.

Det var midt i den hyggelige stemning, da dr. Oradea dukkede op nede i køkkenet.

”Aleera,” sagde han. ”Du skal følge med mig. Bedstefar vil gerne snakke med dig.

Aleera blegede. Så var det nu hun skulle få at vide, hvad hun allerede vidste. Forbud mod at jage vampyrer for ubestemt tid, at der var nogen som ville flytte til Angelshill og tage sin plads, og måske skulle hun blive boende på slottet, mens familien rejste hjem.

Hun rejste sig hurtigt op og fulgte efter faren uden at kigge tilbage, selvom hun var sikker på, at hendes brødre kiggede efter hende.

Nu skulle hun have sin dom.

Gwalior.dk